

Sygn. akt IV CSK 78/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku B. K., K. Ż. i S. Ż. - następców prawnych T. Ż.  
przy uczestnictwie L. Ż.

o stwierdzenie zasiedzenia,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 12 sierpnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie  
z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca 1003/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i odstępuje od obciążania skarżącej kosztami postępowania  
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przyczyna przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.) Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.). Skarżąca powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w oczywisty sposób. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepubl.).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w kwalifikowany sposób. Zarzuty skargi nie są dostatecznie oparte na ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę

zaskarżonego orzeczenia. Zawarta w akcie notarialnym adnotacja o nabyciu nieruchomości wraz z zabudowaniami przekonuje, że rodzice wnioskodawców nie mieli wiedzy, iż nie posiadają tytułu prawnego, co do przedmiotowej działki siedliskowej. Z opisu gospodarstwa rolnego w umowie przekazania go następcy z dnia 28 grudnia 1988 r. wynika, że objęto nią zabudowania na działce L. Ż. położonej po północnej stronie drogi K., a nie budynki usytuowane na działce [...]. W sprawie nie zostało obalone domniemanie zawarte w art. 339 k.c. Wywód zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia o niewystąpieniu przerwy biegu zasiedzenia nie narusza prawa w kwalifikowany sposób.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).